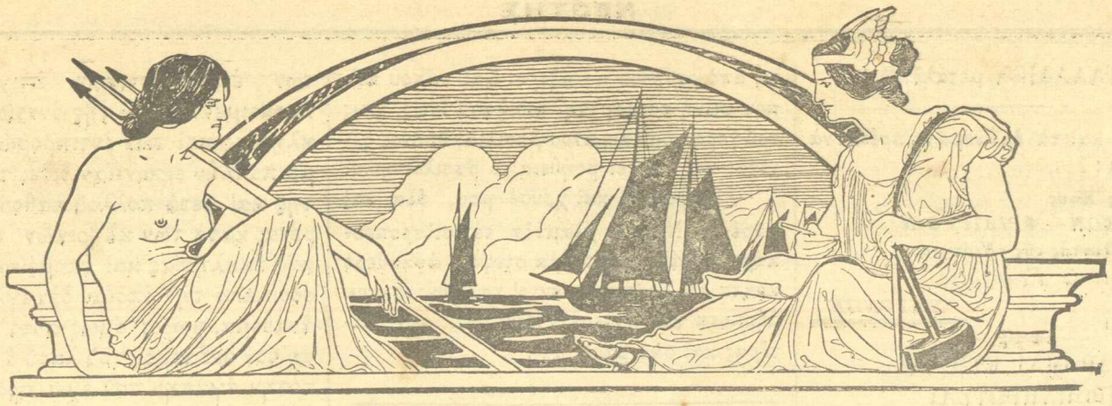

Ἔτος Β'. 20 Νοεμβρίου 1910 Ἀριθ. 31

Θ. ΕΞΑΡΧΟΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ — Κ. ΦΡΙΛΙΓΓΟΣ

ΣΜΥΡΝΗ

ΝΕΟΤΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ Βασιλόπουλο, **Α. Καρκαβίτσα.** —Εἰκὼν τοῦ Τολστόη.— Ἀπ' τοὺς ἀντιλάλους τῆς ἀγάπης **Κρέοντος Κορύβα** —Λέων Τολστόης (συνέχειά) Κ. **Φριλίγγου.**— Ἀπὸ τὸ «ἄσμα ἀσμάτων» **Μ. Μαλακάση.**— *Chantecler Edm. Rostand* (συνέχεια μεταφρ. **Χρύση.**—Ἦλθε ἀπ' τὴ πόλι νιὸς τραγουδιστὴς **Ι. Γρυπάρη.**— Τὸ τετραβάγγελο, **Ἐλισαίου.** — Ἀγνὴ (συνέχεια)Κ. **Φριλίγγου.**— Ἀπὸ τὸ θέατρον, γνῶμαι καὶ σκέψεις, **Νίκου Λάσκαρη.**— *Vo soleando un mar crudele,* **Δ. Σολωμοῦ.**— Ο,τι θέλετε (πρόχειρη Ἰατρικὴ **Ἰατροῦ τῆς Νεότητος,** παροιμίαι, ἀπὸ τὴν συλλογὴν τῆς Α. Κ. διαμαντάκια).— Μαῦρες στιγμὲς **Στρατῆ Μυριβήλη.**— Αἰώνιο Παράπονο, **Γεάνου Βενεαμίν.** — ..... Κ. **Πολυχρόνη.**— Λοξὲς ματιὲς **Βιαστικοῦ,** Αλληλογραφία κτλ.

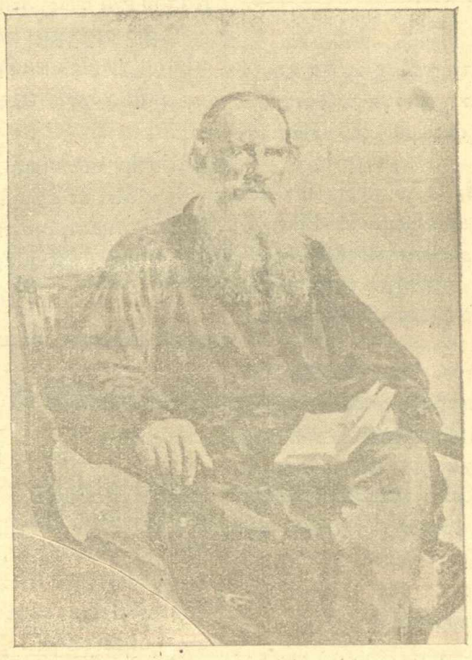

Ο ΛΕΩΝ ΤΟΛΣΤΟΗ

Α. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑ

ΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

Ο γέροντας Βασιλιᾶς ἀπάνω στὸν ὁλόχρυσο θρόνο του κοίτεται παραλυμένος ἀπὸ τὸν φόβο καὶ τὴν ἀπελπισία. Ερημιὰ τριγύρω καὶ πένθος μέσα του. Η Δωδεκάδα τὸν παραστέκει χλωμὴ καὶ τάρματα λαμπρὰ προστατεύουν τὴν πολύτιμη ζωή του. Μὰ ἐκεῖνος ἀνήσυχος ἕνα ἅρμα προσμένει κ' ἕνα σύμβουλο, τὸ παιδί του. Εμπρὸς τὸ ἄψεγο κρύσταλλο τοῦ παραθυριοῦ δείχνει του κάτω λιμάνι πολυθόρυβο. Πανιὰ καὶ ἄρμενο πλῆθος, ἀπέραντη θάλασσα ποὺ ὀργόνεται ἀπὸ σκαφίδια χίλια. Τὰ σκαφίδια ὅμως δὲν ἔχουν γλῶσσα γι' αὐτόν. Οἱ βίγλες δὲν τοῦ δίνουν τὸ ποθητὸ σημάδι. Η Γοργόνα, λέγει, τοῦ ἐκράτησε τὸν ἀκριβογυιό· ἔρημος θὰ μείνῃ καὶ ἄβλαστος ὁ δοξασμένος θρόνος του στὸν αἰῶνα!·

Αξαφνα ὅμως διάπλατη ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ ξανθὴ ἀχτῖνα μπαίνει μέσα, τὸ βασιλόπουλο.

— Πατέρα σὲ ὀνομάζω καὶ βασιλιᾶ σὲ προσκυνῶ· λέγει γονατίζοντας ἐμπρός του. Ολα τὰ παίρνω τώρα καὶ σ' ἐλαφρώνω τὴ ζωή. Ντύνομαι τὴ χλαμύδα τὸ σιδεροποκάμισο· βάνω τὸ στέμμα στεφάνι ἀγκαθερό· παίρνω τὸ σκῆπτρο κεντρὶ τοῦ ἔθνους μου. Κυβερνῶ σὰν πατέρας καὶ σὰν βασιληᾶς.

Δὲν ἐπρόφτασε ν' ἀγκαλιάσῃ τὸ παιδί του ὁ γέροντας κ' ἔξω ἀντήχησε φωνὴ τρανολάλητη, ἄγρια καὶ κακή, λέγεις καὶ τὸ ξερονῆσι κοσμοχαλαστὴς ἐχύθη κ' ἐκύκλωσε τὸ παλάτι.

— Εκδίκησι!.. ἐκδίκησι διπλοτριπλώνει στὰ μεσούρανα ἡ φωνή.

Καὶ ὁ λαὸς συφάμελος ξαρματώνει τοὺς φρουροὺς, ἀνοίγει μὲ τὰ τσεκούρια τὶς πόρτες, ἀνεβαίνει τὶς ταπητοστρωμένες σκάλες, σχίζει κουρέλια τὶς μεταξωτὲς κουρτῖνες συντρίβει τὰ βάζα, φθάνει ἀγριόθυμος ἐμπρὸς στὸν Βασιλιᾶ.

— Νὰ σὲ ρωτήσω πατέρα μου δικαιοκρίτη, τοῦ λέγει. Μὲ τί πληρώνει ἐκεῖνος ποὺ πατάει τὴν καραντίνα;

— Μὲ θάνατο.

ΤΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ μεταλλ. 2.

Οἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ ἐμβάσματα πρέπει νὰ ἀπευθύνωνται :

Πρὸς τοὺς Κους
ΕΞΡΧΟΝ — ΦΡΙΛΙΓΓΟΝ
διευθυντὰς τῆς «Νεότητος»
poste Française
ΣΜΥΡΝΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

ΣΜΥΡΝΗ . . .	ὀκταράκια	16
ΛΟΙΠΗ ΤΟΥΡΚΙΑ .	Μετζήτια	2
ΞΕΝΑ ΚΡΑΤΗ.. .	Φρ. Χρ.	10

Αἱ συνδρομαὶ δύνανται νὰ προπληρωθῶσι κατὰ δόσεις ἑξαμήνους ἢ τριμήνους.

Σημ. Οἱ ἐκτὸς τῆς Σμύρνης συνδρομηταὶ πρέπει νὰ μᾶς ἀποστέλλουν τὴν συνδρομήν των διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς ἢ ὁποία εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον μέσον, ἢ ἐν ἀνάγκῃ διὰ τοκομεριδίων καὶ χαρτονομισμάτων.

— Ὑπόγραψε.

Πατάει πρόθυμα τὴ χρυσῆ βούλα του ὁ βασιλιᾶς στὴ θανατικὴ ἀπόφασι. Τότε τοῦ διηγ ῆται ὁ λαὸς τὸ κάμωμα τοῦ Βασιλόπουλου.

Κακὴ χολέρα ἐθέριζε τὰ περίχωρα καὶ εἶχε κάθαρσι ἡ πόλις. Ὁμως τὸ Βασιλόπουλο, τυφλὸ στὸ θρίαμβό του δὲν ἐπρόσμεινε πρῶτα νὰ καθαρισθῇ μὰ ἦρθε γραμμὴ στὸ παλάτι. Ἴσως ἔφερε τὴν ἀρρώστια καὶ μέσα στὰ σπίτια του.

— Εὐχαριστῶ ! λέγει ὁ βασιλιᾶς δακρύζοντας. Παιδί μου τὸ βασιλόπουλο, παιδ μου καὶ ὁ νόμος. Τὸ βασιλόπουλο ἀδίκησε τὸ νόμο· ἐκεῖνος θὰ χάσῃ τὸ βασιλόπουλο.

Επῆραν τὸν μονάκριβο βλαστό. σ' ἄνθη τὸν ἔντυσαν καὶ τὸ ἄσπλαχνο λεπίδι τοῦ λαοῦ ἔκοψε τὸ βασιλικὸ δεντρὶ ἀπὸ τὴ ρίζα του. Τόρα καταμεσίς τοῦ Διβόρνο υ ο ἀράπηδες στέκουν μαρμαρω μ
ἀλυσίδες στὸ λαιμὸ βαρὲς, αἰώνιο βάσαν ς τῆς μαύρης ψυχῆς τους. Ο γέροντας πρῶ τος, ἁπλωμένος προύμυτα στὴν πλάκα, τ χοντρὰ χείλη του ἀνοίγει φάραγγας, δείχνει τὰ δόντια του σὰν νὰ θέλῃ νὰ χάψῃ τὰ πέλαγα. Τὰ δυό του παιδιὰ ἐπάνω ἀνασκελωμένα, σηκώνουν τὰ μάτια μὲ πόνο στὸν οὐρανὸ, λέγεις καὶ γυρεύουν τὸ ἔλεος. Δίπλα ὁ ἀνεψιὸς μὲ τὴ σαγῶνα ξεκλειδωμένη μορφάζει ἀπαίσια σὰν νὰ αἰσθάνεται ἀκόμη τὸν πόνο του. Κ' ἐπάνω ἀπ' ὅλους ὁλόρθο τὸ βασιλόπουλο, ὁ νικητὴς καὶ μάρτυρας, δείχνει τὸ θρίαμβο τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ θανάτου τὴ λύπη στὸ ἀγένειο πρόσωπό του.

Τὸ τρισεύγενο θῦμα ἔχει κακούργους γιὰ παντοτεινὸ θρόνο του. Η νέα ζωὴ πολυθόρυβη, μεγαλοφάνταστη, ἀντρειωμένη σκορπᾷ τριγύρω του ἀκόμη, φεύγει καὶ φάνεται σὰν γάργαρο νερὸ ποῦ τρέχει κάτω ἀπὸ ρουπάκι κατάξερο. Καὶ κάπου κάπου φωνὴ τρεμάμενη, τοῦ λαοῦ ἴσως, ἴσως τοῦ γεροντομπασμένου βασιλιᾶ, θρῆνος γίνεται καὶ κράζει βοήθεια τὸ βασιλόπουλο.

— Καλέ μου καὶ χρυσέ μου, ἔλα καὶ πᾶρέ τα. Ντύσου χλαμύδα τὸ σιδεροπουκάμισο, βάλε τὸ Στέμμα στεφάνι ἀγκαθερὸ κράτα τὸ Σκῆπτρο κεντρὶ τοῦ ἔθνους σου. Δέσποτα καὶ κυβέρνα. Κυβέρνα σὰν πατέρας καὶ σὰν βασιλιᾶς !

ΑΠ' ΤΟΥΣ ΑΝΤΙΔΑΛΟΥΣ ΜΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ

Μέσ' τὸ χωράφι κάτι θαμπὸ ἁπλώνεται
καὶ πέφτει ἀγάλι ἀγάλι·
κρυμμένο τὸ τρυγόνι στὰ ξηρόχορτα
κουράστηκε νὰ ψάλλῃ.

* * *

Κάπου ἕνα φῶς 'στὸ βουναλάκι τἀντικρυ
μὰ στράφτει καὶ μὰ σβύνει. . .
τἄστρα χωρὶς τρεμόφεγγο· μὴ σκλάξουνε
τῆς νύχτας τὴ γαλήνη.

* * *

Καὶ 'στὴν τσαντίραμὰ αὐραμόν 'λειπόθυμη
κλαίει στὰ ξηρὰ τὰ βροῦλα.
Κάτι ἡ σιωπὴ ζητάει, λὲς, μὲ παράπονο.
Ζητάει ἐσὲ μικρούλα.

ΚΡΕΩΝ ΚΟΡΥΒΑΣ

Ο ΛΕΝ ΤΟΛΣΤΟΗ

II

Επὶ τέλους ὁ ἀφορισμὸς τῆς Ρωσικῆς συνόδου δὲν ἤρθη ἀπὸ τὸν ἀμετανόητον φιλόσοφον. Οἱ ἀγαπημένοι του ὅμως χωρικοὶ ἔκαμαν παρέλασιν πρὸ τοῦ ἐνδόξου νεκροῦ του καὶ τάφος του ἐχρησίμευσε μία γωνία τῆς Γιασνάγια Πολιάνα. Δὲν ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Τολστόη εἰς ὅσα θίγει θρησκευτικὰ ξητήματα διὰ νὰ μετρήσωμεν τὸ δίκαιον τῆς Ι. Συνόδου, ἀλλ' ἐν βιβλίον του «Η Κριτικὴ εἰς τὴν Δογματικὴν Θεολογίαν» φθάνει διὰ νὰ δημιουργήσῃ ἕνα ἀφορισμὸν τὴν μόνην ποινὴν καὶ τὸ ὅπλον τὸ ὁποῖον ἔχει ν' ἀντιτάξῃ ἡ ἐκκλησία ἐναντίον τῶν πλανηθέντων. Αὐτὸ ἔπραξεν ἄλλο τε ἡ Εκκλησία τῆς Ελλάδος ἐναννίον τοῦ κληρικοῦ Καΐρη καὶ τοῦ Εμμαν. Ροΐδου διὰ τὴν «Πάπισσαν Ιωάνναν», Ο Τολστόη ὅμως πέρασε καὶ τοὺς δυό. Αὐτὸ τὸ βιβλίον του δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ κατὰ σειρὰν ἀναίρεσις τῶν δογμάτων τῆς ἐκκλησίας μὲ ἕνα συμπέρασμα πολὺ καταδικαστικὸν διὰ τὸν ὀρθόδοξον συγγραφέα του. Εκτὸς δέ τῶν ἐπιστημονικῶν ἐπιχειρημάτων προκειμένου περὶ τῆς ἐννοίας τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν ἐντιπροσώπων αὐτῆς μὲ πολλὴν εἰρωνείαν δίδει τὸν ὁρισμόν της καὶ μετὰ πολλοῦ πάθους καταφέρεται κατὰ τῶν κληρικῶν τῆς Ρωσικῆς ἐκκλησίας καὶ ἐπομένως τῆς συνόδου ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἐγλύτωσε τὸ ἀνάθεμα, χωρὶς ὅμως αὐτὸ νὰ ψυχράνῃ τὸν σεβασμὸν τοῦ λαοῦ ὁ ὁποῖος μὲ τόσην ἀγάπην ποῦ ἔχει πρὸς τὴν θρησκείαν, ἔκλινε τὸ γόνυ, ἄφισε νὰ πέσουν τὰ δάκρυά του, εἰς τὸ πτῶμα ἑνὸς ἐπαναστάτου, ἀφανιστοῦ τῶν θρησκευτικῶν ἰδεῶν του. Παράδοξον ! Ισως διότι ὁ λαὸς πρὸ ἑνὸς νεκροῦ τὰ λησμονεῖ ὅλα καὶ πέρνει κατὰ γράμμα ἐδῶ τὸ ρητὸν «ὁ ἀποθανὼν δεδικαίωται». Η Εκκλησία ὅμως ὄχι. Από τὰς ἰδέας τοῦ Τολστόη περὶ ἐκκλησίας μεταφράζομεν ὀλίγας ἐξ ὅσων προσθέτει εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦ ἀνωτέρω βιβλίου.

«Τίποτε δὲν μοῦ ἐνθυμίζει ὅταν λέγω ἐκκλησία παρὰ μερικοὺς ἀνθρώπους μὲ μακρυὰ μαλλιὰ, θρασεῖς, ἡμιμαθεῖς, ντυμένους μεταξωτὰ καὶ βελοῦδα, μὲ διαμάντια καὶ μαργαριτάρια ὀνομαζομένους ἀρχιεπισκόπους ἢ μητροπολίτας καὶ χιλίους ἄλλους ἐπίσης μακρομάληδες, δουλικῶς ὑποτεταγμένους εἰς τοὺς πρώτους. Ολοι αὐτοὶ προσποιοῦνται ὅτι ἐκτελοῦν μερικὰ μυστήρια ἀλλ' ἀπατοῦν καὶ κλέπτουν τὸν κόσμον. Πῶς νὰ πιστεύσω εἰς τοιαύτην ἐκκλησίαν ἡ ὁποία. , . . .
. . . . . .
Ημπορῶ νὰ ἐκλέξω τὴ γυναῖκά μου ἢ τὸ χρῶμα τοῦ πανταλονιοῦ μου ἀλλὰ διὰ μεγαλήτερα ζητήμανα ποῦ μ' ἐνδιαφέρουν ὡς ἄνθρωπον πρέπει νὰ λάβω ἰδέαν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ὀκνηροὺς, τοὺς ψεύστας καὶ τοὺς ἀμαθεῖς. Διὰ νὰ εὕρω τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου εἰς τὴν ζωήν μου, ἔχω τὸν ἱερέα τῆς ἑνοας μου ἐν' ἀποβλακωμένο καὶ ἡμιμαθῆ τελειόφοιτον τοῦ σεμιναρίου ἢ ἕνα μεθύστακα γέρο τοῦ ὁποίου ἡ μόνη ἐπιθυμία εἶναι νὰ μαζεύῃ μεταλλήκια κι' αὐγά . . . . . .
. . . . . .

Δὲν ἔχουν ὅμως τώρα πλέον καμμίαν ἰσχὺν, καὶ αἱ ἀπαιτήσεις των πλέον μένουν ἀνεφάρμοστοι καὶ μόνον ἕνα τυπικὸν ἀνάθεμα ξεύρουν πάντοτε νὰ ἐκσφενδονίζουν ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν των καὶ ἕνα μνημόνευμα ὑπὲρ τῶν φίλων των. Εγὼ ποῦ ἔζησα 30 ἔτη μακρὰν τῆς θρησκείας δὲν τοὺς περιφρονῶ βεβαίως ἀλλ' οὔτε τοὺς λαμβάνω ὅμως ὑπ' ὄψιν, μηδὲ ἔχω τὴν περιέργειαν νὰ μάθω τί κάμουν, τί λέγουν καὶ τί γράφουν».

Καὶ ἐξακολουθεῖ σφοδρότερα νὰ ἐπιτίθεται μέχρι τέλους ὥστε φαίνεται φανερὰ πλέον ἐχθρὸς τοῦ Χρ)σμοῦ χωρὶς νὰ δεικνύῃ εἰς μερικὰ τοὐλάχιστον σημεῖα διασταγμὸν ἢ μετάνοιαν. Τὸ βιβλίον τοῦτο τὸ ἔχει γράψῃ ὁ ἀποθανὼν φιλόσοφος 29 ἔτη πρὸ τοῦ θανάτου του.

Κ. ΦΡΙΛΙΓΓΟΣ

EDMOND ROSTAND

CHANTECLER

Δρᾶμα εἰς 4 πράξεις

(Συνέχεια)

Πετεινέ. . .

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ

Τί τρέχει ;

Η ΑΣΠΡΗ ΟΡΝΙΘΑ *(θωπευτικὰ)*

Εμένα τὴν ἀγαπημένη σου. . .

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ *(ζωηρὰ)*

Σούτ !

Η ΑΣΠΡΗ ΟΡΝΙΘΑ

Ηθελα νἄξερα. . .

Η ΜΑΥΡΗ ΟΡΝΙΘΑ *(πλησιάζοντας σιγά).*

Πετεινέ. , .

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ

Τί εἶνε ;

Η ΜΑΥΡΗ ΟΡΝΙΘΑ *(θωπευτικὰ).*

Η συμπάθεια ποῦχετε γιὰ μένα. . .

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ *(ζωηρά)*

Σούτ !

Η ΜΑΥΡΗ ΟΡΝΙΘΑ

Πές μου το. . .

Η ΑΣΠΡΗ ΟΡΝΙΘΑ

. . . Τὸ μυστικό. . .

Η ΠΑΡΔΑΛΗ ΟΡΝΙΘΑ

. . . Τοῦ τραγουδιοῦ σου ;

Τὸν ξαναπλησιάζει καὶ μὲ περιέργεια :

Θαρρῶ πῶς πρέπει νάχεις στὸ λάρυγγά σας κάτι χάλκινο.

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ

Μάλιστα, βαθειὰ κρυμμένο.

Η ΑΣΠΡΗ ΟΡΝΙΘΑ *(σὰν τὴν ἄλλη)*

Πρέπει νάχετε, καθὼς λένε πῶς κάμουν οἱ τενόροι, ρουφίξῃ φρέσκα αὐγά.

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ

Εχετε ἄλλο τίποτε ;

Η ΜΑΥΡΗ ΟΡΝΙΘΑ *(σὰν τὴν ἄλλη)*

Θὰ κάνετε φαίνεται τοὺς σαλιάγκους ἀφοῦ βγάνετε τὰ στρυφτὰ τσόφλια τους, ζυμαρικό. . .

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ

Δυναμωτικὸ γιὰ τὸ στῆθος ; Μάλιστα.

Κ' ΟΙ ΤΡΕΙΣ

Πετεινέ ! . . .

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ *(δυνατά)*

Πηγαίνετε.

Ολες οἱ ὄρνιθες κάνον νὰ βγοῦν. Τὰς ξαναφωνάζει.

Δύο λέξεις ἀκόμα !

Σταματοῦν.

Οταν τὰ κόκκινα σὰν τὸ αἷμα λοφία σας θὰ φαίνωνται, χάνωνται καὶ ξαναφαίνωνται ἐκεῖ κάτω ἀνάμεσα στὰ μπουράτζα καὶ στὴ φασκομηλιὲς καὶ θὰ μοιάζουν ἀπὸ μακρυὰ παπαρούνες ποῦ παίζουν τὸ κρυφτὸ, κοιτάξετε μὴ βλάψετε τὶς ἀληθινὲς παπαρούνες. Οἱ βοσκοπούλες μετρῶντας τὰ μάτια τῆς βελόνας σὰν πλέκουν κάλτσα περπατοῦν ἐπάνω στὰ χόρτα χωρὶς νὰ ξέρουν πῶς εἶνε ντροπὴ καὶ γιὰ μιὰ γυναῖκα ἀκόμη νὰ τσαλαπατῇ ἕνα λουλοῦδι. Σεῖς, κόττες μου, νὰ προσέχετε πολὺ τὰ λουλούδια αὐτὰ ποὺ τὸ μόνο κρίμα τους εἶνε νὰ φυτρώνουν μέσα στοὺς ἀγρούς. Η ἀνεμώνη πρέπει νὰ εἶνε ὡραία. Εὰν μέσα στὸ ἄνδηρο περιπατεῖ κανένα ἐντομο κόκκινο μὲ μαῦρα στόματα, φᾶτέ το χωρὶς ὅμως νὰ πειράξετε τὰ λουλούδια ! Τὰ λουλούδια τοῦ ἴδιου ἀγροῦ εἶνε ἀδέλφια καὶ νομίζω πῶς πρέπει νὰ πέφτουν κάτω ἀπὸ τὸ δρεπάνι ὅλα μαζί. Πηγαίνετε !

Τὴν ὥρα ποῦ βγαίνουν ἔξω τὰς ξαναφωνάζει

Καὶ ξέρετε, ὅταν οἱ κόττες πηγαίνουν στὸ...

ΜΙΑ ΟΡΝΙΘΑ, *χαιρετᾷ.*

κάμπο...

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ

Η πρώτη...

ΟΛΕΣ ΟΙ ΟΡΝΙΘΕΣ *αιρετοῦν.*

Πηγαίνει ἐμπρός !

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ

Πηγαίνετε !

Κάνουν νάβγουν ἔξω. Τὰς ξαναφωνάζει ἀπότομα

Δυὸ λέξεις *σοβαρὰ*

Νὰ μὴ τσιμπήσῃ καμμιά σας στὸ δρόμο. Μπορεῖτε νὰ φύγετε !

ΜΙΑ ΤΡΟΜΠΑ ἀπὸ μακρυὰ (αὐτοκινήτου). Μποῦ! μποῦ! μποῦ!

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ, *χύνεται ἐμπρός τους μ' ἀνοιχτὰ φτερά.*

Οχι ἀκόμη !

Η ΤΡΟΜΠΑ, *πολὺ κοντὰ μαζὶ μ' ἕνα φοβερὸ συριγμό.*

Μποῦ! μποῦ! μποῦ!

ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ, *τὶς φράζει τὸ δρόμο, ἐνόσῳ τρέμουν ὅλα τὰ πάντα.*

Περιμένετε!

Η ΤΡΟΜΠΑ *ἀπομακρυσμένη μαζὶ μ' ἕνα ἐξασθενημένο συριγμό.*

Μποῦ! μποῦ! μποῦ!

ΧΡΥΣΗΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ηλθε ἀπ' τὴ Πόλη νιὸς πραματευτὴς
μὲ διαλεχτὴ πραμάτεια,
μ' ἀσημικὰ καὶ χρυσικὰ
καὶ μὲ γλυκὰ καὶ μαῦρα μάτια.
Κι' οἱ νιὲς ποθοπλαντάζουν τοῦ χωριοῦ
στὶς πόρτες καὶ στὰ παραθύρια,
κι' οἱ παντρεμένες ξενυχτᾶν
μὲ τὰ σμιχτὰ γραφτά του φρύδια.
Τρίζωστη ζώνη ὁλόχρυση φορεῖ
σὲ δαχτυλίδι μέση
καὶ πιὰ ἡ ὡραία ἡ χήρα δὲ βαστᾷ :
— Πραματευτὴ, πολὺ μ' ἀρέσει
ἡ ζώνη ποὺ φορεῖς κί' ὅ,τι νὰ πῇς
σοῦ τάζω κι' ἄλλα τόσα . . .
— Δὲν τὴν πουλῶ μὲ οὐδὲ φλουριὰ,
μὲ οὐδ' ὅσα κι' ἄλλα τόσα γρόσα,
Ετσι, ὡραία, ὡραία, πῶς νὰ σὲ πῶ
ρὸδον ἢ κρῖνο ;
ἕνα μοῦ κόστισε φιλὶ
κι' ὅπου εὕρω δυὸ τὴ δίνω . . .
— Σύρε ταχιὰ στὴν Ωρια-τὴ-Σπηλιὰ
πραματευτὴ, μὲ τὰ ὥρια μάτια
καὶ κεῖ σοῦ φέρνω τὴν τιμὴ
καὶ πέρνω τὴν πραμάτεια.
. . . . . .
Τραβάει ταχιὰ στὴν Ωρια-τὴ Σπηλιὰ
καὶ στοῦ μεσημεριοῦ τὴ στάλα
φτάνει στὴν ὥρια-τὴ-Σπηλιὰ
σὲ μοῦλα χρυσοκάπουλη καβάλα.
Δένει τὴ μοῦλα στὴ ξυνομηλιὰ
ποὺ ἠσκιώνει ἐμπρὸς στὸ σπήλιο
στὰ μάτια του, ποῦ τὸν πλανᾶν,
βάζει τὸ χέρι του συχνὰ ἀντήλιο
καὶ τρώει καὶ τρώειτὴστράτατοῦ χωριοῦ
δὲν φαίνεται κι' οὐδὲ γρικιέται. . .
καὶ μπαίνει μέσα στὴ σπηλιὰ
κι' ἀποκοιμιέται. . .

—

Μέσα στὴ στοιχειωμένη τή
ποῦ ἀποσταμένος γέρνει,
ὕπνος τὶς φέρνει, ὕπνος τὶς παίρνει :
Νεράϊδες περδικόστηθες, στητὲς
καὶ μαρμαροτραχῆλες,
ἀνῆσκιωτα κορμιὰ, ἀδειανὰ
διανέματα κι' ἀνατριχίλες,
στὶς κομπωτὰς πλεξοῦδες των φοροῦν
νεραϊδογνέματα καὶ πολυτρίχια
κ' ἔχουνε κρίνους δάχτυλα
κ' ἔχουν ροδόφυλλα γιὰ νύχια
καὶ μιὰ, ἡ ἐξωτέρα ἡ Παγανὴ
Παγάνα τοῦ θανάτου,
χτυπᾷ τὸν νιὸ πραματευτὴ
καὶ παίρνει τὰ συλλοϊκά του. . .

—

Τώρα στὴ χώρα ὁ νιὸς πραματευτὴς
κλαίει καὶ λέει πάλιν ἐκεῖνο :
— Ενα μοῦ κόστισε φιλί
κι' ὅπου εὕρω δυὸ τὴ δίνω,
τὴ ζώνη ποὖπλεξε ἡ καλὴ—ὦ ἕνα φιλί,

ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου,
μὲ πλάνεσε μιὰ ξωτικιὰ στὴ ζενητιὰ
καὶ πῆρε τὰ συλλοϊκά μου !

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

ΤΟ ΤΕΤΡΑΒΑΓΓΕΛΟ

Ι.

Μικρὸ παιδὶ ὑπέφερα στοῦ πόνου τὸ κρεββάτι ἀπὸ ξαφνικὸ πυρετὸ, ποῦ ὄνειρα καὶ πλάσματα φανταστικὰ μοῦ ἐγεννοῦσε καὶ παραμιλητὰ, ποῦ ἐτρόμαζαν τὴν ἀγαπημένη μου μητέρα, τὴν ἅγια γυναῖκα, ποῦ μούτανε γραφτὸ πιὸ ὕστερα, παιδὶ ἀκόμα, νὰ τηνε χάσω.

Εκείνη τρομαγμένη ἀλλὰ μὲ πεποίθησι στὴ θεία βοήθεια ἀπ' αὐτὴ ζήτησε τὴν θεραπεία μου καὶ σὰν ἀρχαία ἴερεια, ποῦ ἐκτελεῖ κάποια μυσταγωγία, φέρει ἀπὸ τὸ δικό της προσκεφάλαιο φυλαχτήριο θαυματουργὸ μ' εὐλάβεια καὶ προσοχὴ ποῦ καὶ τὸ δικό μου θαρρεῖς πυρετὸ λιγόστεψε καὶ τὰ ὄνειρα ἔσβυσε καὶ τὰ παραμιλητά· κι' ἀφοῦ φίλησε τὸ φυλαχτήριο μοῦ τόδοσε καὶ μένα νὰ τὸ φιλήσω ἕνα ὀρθογώνιο κουτὶ ντυμένο σὲ τσόχαπολύτιμη καὶ σφιχτοραμένο ποῦ δὲν μποροῦσες νὰ καταλάβῃς τί ἦταν.

— Εἶναι τὸ τετραβάγγελο, ποῦ ἔχει τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ μας καὶ τὰ πάθη ποῦ ὑπόφερε γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ. Αὐτὸ θὰ σὲ φυλάξῃ καὶ θὰ σὲ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια.

Γλήγορα σηκώθηκα ἀπὸ τοῦ πόνου τὸ κρεββάτι καὶ ὁ παιδικός μου νοῦς ἐπίστευε πῶς μ' ἔσωσεν ἀπὸ ἀσθένεια φοβερὴ τὸ θαυματουργὸ φυλαχτήριο ποῦ μ' εὐλάβεια καὶ μὲ πίστι ἔφερε στὸ παιδικό μου προσκέφαλο μαζὺ μὲ τὴν ἀγάπη καὶ τὴ περιποίησί της ἡ πολυαγαπημένη μου μητέρα, ποῦ μὲ τὸ παράδειγμά της τὴ πίστη καὶ τὴν εὐλάβεια μούδωκε καὶ σ' ἐμέ.

Εὐτυχισμένα τὰ παιδιὰ ποῦ ἔχουν τέτοια μητέρα !

ΙΙ.

Πέρασαν χρόνια πολλὰ καὶ ἀδελφικὰ παθήματα σκέψες γεννοῦσαν στὸ νοῦ καὶ πόνους στὴ καρδιά μου ποῦ ἐθέριευαν μέσα μου καὶ μ' ἐτρόμαζαν καὶ δὲν εἶχα πειὰ τὴ γλυκειά μου μητέρα γιὰ παρηγοριὰ καὶ ὁδηγία ποῦ καὶ κείνη ἡ πολυαγαπημένη δὲ θὰ μποροῦσεν ἴσως νὰ μὲ βοηθήσῃ.

Καὶ ὁ πατέρας τοῦ λαοῦ καὶ δικός μου πατέρας, καλόχαρος καὶ καταδεκτικὸς, ἅγιος καὶ σοφὸς, ἀφῆκε τὴ γιορτή του καὶ σὲ κέντρο λαϊκὸ ἦλθε νὰ ξερράψῃ τὴ τζόχα τὴ πολύτιμη καὶ νὰ βγάλῃ τὸ τετραβάγγελο ἀπὸ τὸ κουτὶ, ποῦ τὸ φύλαγεν ἡ εὐλάβεια ἡ μητρικὴ καὶ νὰ τὸ ἀνοίξῃ γιὰ νὰ τὸ διαβάσῃ καὶ νὰ τὸ ἐξηγήσῃ.

Καὶ τὸ τετραβάγγελο ἐκεῖνο δὲν εἶνε πειὰ γιὰ μένα τὸ θαυματουργὸ φυλαχτήριο ποῦ εἶχε πιστέψῃ ὁ παιδικός μου νοῦς ἱκανὸ νὰ σηκώσῃ τὸν ἄρρωστο ἀπὸ τὸ κρεββάτι, μὰ εἶνε τὸ θεῖο βιβλίο, ποῦ φωτίζει κι' ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο ποῦ τὸν γλυτώνει ἀπὸ ταραγμένα γιὰ νὰ τὸν ἀνυψώσῃ στὸ Θεό. Καὶ ὅταν ὁ πατέρας τοῦ λαοῦ ἐτελείωσε τὴ φωτεινὴ ἑρμηνεία τῆς ὡραίας παραβολῆς, εἶδα πῶς ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ τετραβάγγελο ἤγανε γιὰ μένα θαυματουργὸ γιατὶ ἔσβυσε ἀπ' τὴ καρδιά μου τοὺς πόνους καὶ ἀπ' τὸ νοῦ μου τὰς σκέψεις ποῦ μὲ τυραννοῦσαν καὶ γέννησε στὴ καρδιά μου καινούργια αἰσθήματα καὶ στὸ νοῦ μου ἄλλες σκέψεις παρήγορες.

Εὐτυχισμένος ὁ λαὸς ποῦ ἔχει τέτοιο πατέρα !

ΕΛΙΣΑΙΟΣ

Κ. ΦΡΙΛΙΓΓΟΥ

Η ΑΓΝΗ

Δράμα εἰς μέρη τέσσαρα

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ 29ον φυλλάδιον)

ΣΚΗΝΗ Α'.

(Η σκηνὴ παριστάνει αἴθουσαν τῆς οἰκίας τοῦ κὺρ Μάνθου. Ο Μάνθος κάθεται μόνος, συλλογισμένος. Σὲ λίγο εἰσέρχεται ὁ Νώντας).

Μάνθος καὶ Νώντας ὕστερα ἡ **Αγνή.**

Νώντας.— Ακόμη συλλογιέσαι, κύρ Μάνθο· δὲ μπόρεσαν νὰ σ' ἀλλάξουν τὴ γνώμη τὰ κλάμματα τ»ς Αγνῆς καὶ τὰ δικά μου τὰ λόγια; Εγὼ τὸν ηὗρα τὸν Αγγελο...

Μάνθος. — Εκαμες πολὺ ἄσχημα. Τέτοια μαγειρεμένα φαγητὰ δὲν ἤθελα νὰ μοῦ σερβίρετε χωρὶς νἄχω εἴδησι. Καὶ φοβοῦμαι μὴ μᾶς πῆρε κι' ὁ κόσμος εἴδησι· ξέρεις αὐτὸς ὁ παληόκοσμός μας ἐδῶ ἀφορμὴ θέλει...

Νώντας *μὲ τόνο, καὶ μὲ θυμό.*— Μὰ κὺρ Μάνθο, πολὺ προσβάλλεις τόσω χρονῶ φιλία μας. Τί νόμισες, πῶς θὰ φρόντιζα ποτὲς γιὰ κακὸ δικό σου καὶ τοῦ κοριτσιοῦ σου; ! Μὴ θὲς νὰ σοῦ θυμίσω τώρα — εἶνε ντροπὴ μὰ τὴν ἀλήθεια—ἀπὸ πόσες σκουντοῦφλες σέ σήκωσα στὴ ζωή σου καὶ μ' ἄκουες· καὶ τὼρα μονάχα, ἴσως στὴ πειὸ καλὴ συμβουλὴ ποὺ σοῦ δίνω, μὲ ἀποπέρνεις ἔτσι; Πρέπει ν' ἀγαπήσῃς τὸν Αγγελο...

Μάνθος.— Τὸν ἀγαπῶ, Νώντα μου, τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν λατρεύω, μὰ...

Νώντας.— Τίποτα· θὰ μὲ κάμῃς νὰ ξαναρχίσω τὰ πρίν. Η Αγνὴ ἀγαπᾷ τὸν Αγγελο καὶ πρέπει νὰ τὸν πάρῃ. Τὸ σκοτώνεις τὸ κορίτσι σου ἔτσι.

Μάνθος.— Καὶ στὰ λόγια σου πείθομαι, μὰ καὶ τὰ λόγια τοῦ κόσμου φοβοῦμαι πειότερο. Επὶ τέλους ὅλα μὲ κάνουν νὰ πῶ τὸ ναὶ κι' ἂς γίνῃ κι' ἐδῶ τὸ δικό σου, Νώντα. *(Σιωπᾷ καὶ ὕστερα ἀπὸ λιγη σκέψι λέγει ἀπὸ μέσα του).* Τώρα θὰ γλυτώσω, ὕστερα ἀπὸ μιὰν ὁλόκληρη ζωὴ ποὺ ἔδεσα τὴ θέλησί μου πίσω στὴ δική σου σὰν παληόβαρκα; !

Νώντας.— Καὶ τὸ δικό σου γίνεται καὶ τοῦ Θεοῦ.

Μάνθος.— Ας φωνάξωμε τὴν Αγνὴ καὶ φέρε τὸν Αγγελο καὶ σὺ μιὰν ὥρα προτήτερα.

Νώντας.— Στὸ δρόμο τὸν ἄφησα. Σὲ λίγο θὰ μᾶς δεχθῆτε. *(φωνάζει)* Αγνή! *(Η Αγνὴ ἔρχεται).* Πηγαίνω νὰ φέρω τὸν Αγγελο· φίλησε τοῦ πατέρα σου τὸ χέρι. *(Η Αγνὴ συγκεκινημένη, μὰ καὶ χαρούμενη πολὺ, τρέχει καὶ φιλεῖ τὸ χέρι τοῦ πατέρα της, τὴν φιλεῖ καὶ κεῖνος καὶ μουρμουρίζει μιὰν εὐχή. Ο Νώντας φεύγει).*

ΣΚΗΝΗ Β'.

Μάνθος, Αγνή.

Μάνθος.— Διόρθωσε τώρα λίγο, Αγνὴ, καὶ πηγαίνω μέσα νὰ ντυθῶ. Φρόνιμα τώρα ὡς ποῦ νἄρθῃ ἡ καλὴ ὥρα τοῦ γάμου σου. *(Μπαίνει στὸ δωματιό του καὶ ἡ Αγνὴ διορθώνει τὰ καθίσματα τοῦ σαλονιοῦ καὶ σιγοτραγουδεῖ ἕνα σχετικὸ τραγοῦδι πρὸς τὸν ἐρχομὸ τοῦ Αγγέλου· μετὰ μερικὰ λεπτὰ εἰσερχεται ὁ πατέρας της, ἐκείνη δὲν παύει τὸ τραγοῦδι καὶ σὰν νὰ ἐνθουσιᾷ ὁ γέρος καὶ ἀρχίζει κακόφωνα νὰ τὴν βοηθῆ. Βαστᾷ τὸ τραγοῦδι ὅτε μπαίνει ὁ Νώντος καὶ ὁ Αγγελος).*

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Μάνθος, Αγνὴ, Νώντας, Αγγελος *(πολὺ βαρὺς καὶ συλλογισμένος).*

Μάνθος.— Καλῶς τὸ παιδί μου, καλῶς τὸν κὺρ Νώντα. *(Η Αγνὴ δίδει καθίσματα, ὁ Αγγελος σπεύδει καὶ φιλεῖ τὸ χέρι τοῦ κὺρ Μάνθου, αὐτὸς τὸν φιλεῖ στὸ μέτωπο· ὕστερα ὁ Αγγελος χαιρετᾷ τὴν Αγνή).* Παιδί μου, σοῦπε ὁ μπάρμπα Νώντας, μὰ σοῦ ξαναλέω κ' ἐγὼ, πῶς ἐσὺ μὲ τὴν Αγνὴ θὰ συντροφέψετε τ' ἀδύνατα γηρατειά μου καὶ θὰ κάνετε νὰ μὴ κλείσῃ αὐτὸ τὸ σπίτι, ποὺ βλαστάρια σας μεθαύριο θὰ χοροπηδοῦν τὰ ἐγγόνια μου στὰ γερασμένα μου γόνατα.

Νώντας.— Ε! στάσου δὰ, κὺρ Μάνθε· ὡς ποὺ νὰ γίνουν τὰ ἐγγόνια ἔχομε καιρό.

Μάνθος. — Ως τόσο, κὺρ Νώντα, βγῆκες μ' ἄσπρο πρόσωπο. Εἶχες δὲν εἶχες ἔκαμες τὴν Αγνὴ ν' ἀφίσῃ τὴ συλλογή της...

Νώντας. — Ναί· καὶ τὸν Αγγελο *(τὸν δείχνει)* ν' ἀρχίσῃ νὰ συλλογιέται...

Αγγελος.— Δὲ μὲ κανες σὺ, μπάρμπα Νώντα, νὰ συλλογιέμαι.

Αγνή.— Μὴ φταίω ἐγὼ στὴ συλλογή σου, Αγγελε; γιατὶ πολὺ σ' ἀγάπησα;

Αγγελος.— Λιγόστεψε τὴν ἀγάπη σου. Τώρα στὸν καιρὸ τῆς δοκιμῆς, ξέσυρε λιγάκι τὸ τυφλοπάνι τῆς ἀγάπης, μὴ σὲ γελάγ ἡ ὄψι μου. Ως στὴν καρδιά μου κύτταξε.

Μάνθος.— Αὐτὰ ἔχετε καιρὸ νὰ τὰ πῆτε· δὲν πρέπει νὰ σὲ ρίχνουν τώρα στὴ συλλογὴ ποὺ σὲ βασανίζει.

Αγγελος.— Αλήθεια. Συχώρεσέ με. Νόμιζα πῶς εἴμαστε οἱ δυό μας μὲ τὴν Αγνὴ, κι' ἔλεγα ὅσα ἔπρεπε ν' ἀκούσῃ μονάχα ἐκείνη. Σὲ σᾶς ἔχω νὰ πῶ ἄλλα. *(ἀλλάζει ὕφος).* Ακόμη δὲ γλύτωσεν ὁ Σθένος ἀπὸ τὸν καπετάνιο. Αὐτὸ συλλογιοῦμαι· τὸν λυποῦμαι σὰν τὸν ἐαυτό μου τὸ Σθένο. Εἶχε βγῆ ψέμματα πῶς πῆγε μαζὶ μὲ τὸν καπετάνιο. Ηταν κρυμμένος ἀπάνω ἀπὸ μῆνα, ὡς νὰ τελειώσῃ μιὰ δουλειὰ ποὺ θὰ μποροῦσε, καθὼς ἔλεγε, ν' ἀποκριθῆ ἀπ' αὐτὴ ὅ,τι χρωστοῦσε στὸν καπετάνιο. Τοῦχε δώσῃ μιὰν ἀρκετὴ διορία, ἡ καλωσύνη του πάλι τοῦ καπετάνιου, καὶ πάσχιζε σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ νὰ τὰ ἐξοικονομήσῃ, μὰ τοῦ κάκομ. Η διορία τελείωσε, καὶ κάποιοι μοῦπαν πῶς εἶδαν τὸν καπετάνιο νὰ συχνοδιαβαίνῃ τοὺς δρόμους τοῦ μαχαλᾶ. Καὶ μὲ τὰ μέσα πῶχει καὶ τῆς ὑποστήριξες ἀπ' τὰ προξενεῖα ὁ καπετάνιος, δὲ θὰ τὴν γλυτώσῃ αὐτὴ τή φορὰ ὁ Σθένος. Νὰ μποροῦσα νὰ τοῦ βρισκα χρήματα νὰ τὸν σώσω.

Νώντας.— Καὶ δὲν ἔχει ὁ Σθένος.

Αγγελος.— Ετσι φαίνεται, πῶς οὔτε τὰ μισὰ δὲν ἔχει.

Νώντας.— Δός του ἀπ' τὰ δικά σου. *(μὲ γέλια)* Κάνει, κὺρ Μάνθο;

Μάνθος.— Πῶς ὄχι. Η γνώμη τοῦ Αγγέλου εἶνε πειὰ καὶ ἡ δική μου. Οὔτε νὰ μ' ἐρωτᾷ θέλω σὲ τίποτα.

Αγγελος. — Εὐχαριστῶ· τότε τὸν σώνομε τὸν Σθένο.

(Ο Μάνθος καὶ ὁ Νώντας σηκώνονται καὶ κρυφομιλοῦντες ἐξέρχονται τῆς σκηνῆς).

ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Δὲν ξέρω ἂν ἀπατῶμαι ἀλλὰ νομίζω πῶς δὲν θὰ ὑπάρχῃ μεγαλειτέρα εὐτυχία διὰ δραματικὸν συγγραφέα, μὴ ἔχοντα ποῦ τὴν κεφαλὴν κλῖναι, ἐὰν τὴν βραδειὰ τῆς πρώτης παραστάσεως τοῦ ἔργου του δεχθῆ ὀλίγας δωδεκάδας μαξιλαρίων !

Δὲν ἠμπόρεσα ποτὲ νὰ ἐννοήσω διὰ τί αἰσθάνονται τόσην λύπην οἱ μαξιλαρωνόμενοι συγγραφεῖς. Φρονῶ ὅτι διὰ νὰ πετοῦν οἱ θεαταὶ τὰ μαξιλάρια των, σημαίνει ὅτι τὸ ἔργον τῶν συγγραφέων δὲν εἶνε ποσῶς ὑπνωτικόν. Εὰν ἦτο τοιοῦτον, θὰ τὰ ἐκρατοῦσαν διὰ τὸν ἑαυτόν τους.

Η συνεργασία δύο γραφόντων διὰ τὸ θέατρον τοῦτο ἔχει τὸ καλὸν διὰ τοὺς συνεργαζομένους: Εὰν τὸ ἔργον ἀποτύχῃ, εὐθύνεται πάντοτε ὁ ἄλλος !

Πάντοτε ἐθεώρησα ὡς τὸν εὐσυνειδητότερον ἐργαζόμενον ἐν τῷ θεάτρῳ — τῷ Ελληνικῷ ἐννοεῖται — τὸν ὑποβολέα. Εἶναι ὁ μόνος ὁ ὁποῖος διαβάζει τὸν συγγραφέα καὶ κατὰ τὴν παράστασιν ἀκόμη !

Δι' ἕνα ἄγνωστον καὶ ρεκλαμαριζόμενον συγγραφέα ἡ αὐλαία εἶναι, κατὰ τὴν γνώμην μου πάντοτε, ὡς ἡ λεοντῆ τοῦ μύθου. Αμα ἀρθῆ αὕτη, τετέλεσται !..

Αθῆναι. ΝΙΚΟΣ Ι. ΛΑΣΚΑΡΙΣ

ΠΕΘΑΜΕΝΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

VO SOLCANDO UN MAR CRUDELE

Σὲ σκληρότατη θάλασσα τρέχω
καὶ πανάκι καὶ ξάρτι δὲν ἔχω
καὶ τὸ πέλαγο μουγκρίζει φριχτά.

* * *

Η γλυκότη τοῦ αἰθέρος μαυρίζει
ἡ φωνὴ τῶν ἀνέμων σφουρίζει
λείπει ἡ Τέχνη καὶ δὲ μὲ βοηθᾷ.

* * *

Μὲ τὸν ἄθλιον ἡ τύχη μὲ πέρνει
κι' ὅπου θέλει ἡ προδότρα μὲ σέρνει,
καθὼς φεύγει καὶ δὲ μὲ κυτᾷ,

* * *

Η ἀθωότη μ' ἀπόμεινε μόνη,
τὴν αἰσθάνομαι μέσα στὰ στήθια,
ἀλλ' ἀντὶ νὰ μοῦ φέρῃ βοήθεια
μὲ συντρίβει μὲ πνίγει σκληρά.

ΔΙΟΝ. ΣΟΛΩΜΟΣ

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΙΑΤΡΙΚΗ

Κατὰ τῆς ὀδοντάλγίας.

Ολίγος ἀντισηπτικὸς βάμβαξ βρεγμένος εἰς αἰθέρα καὶ τιθέμενος εἰς τὴν κοιλότητα σεσηπότος ὀδόντος πραΰνει ἀνέσως τὸ ἄλγος· δέον ὅμως νὰ καυτηριασθῆ προηγουμένως ἡ κοιλότης μὲ βάμμα ἰωδίου (teinture d'iode) διὰ βάμβακος τυλιγμένου εἰς τὸ ἄκρον ξυλαρίου.

Διὰ τὰ κρυολογήματα.

Προφυλάττεσθε ἀπὸ τὰ κρυολογήματα οἱ εὐπαθεῖς, ὅταν πλύνετε τακτικὰ κάθε πρωὶ τὸν λαιμὸν καὶ τὸ ἄνω μέρος τοῦ στήθους μὲ ψυχρὸν ὕδωρ, ἀλλὰ συντομώτατα, κατόπιν δὲ σπογγίζεσθε καλὰ καὶ ἐντρίβεσθε μὲ κολώνιον: Διατηρεῖτε συγχρόνως τὴν καθαριότητα τοῦ στόματος καὶ τῆς ρινὸς μὲ ἀντισηπτικοὺς γαργαρισμοὺς καὶ ἀνιπροφήσεις διαλύσεως βορικοῦ ὀξέος 3 ο)ο πρωὶ καὶ βράδυ.

Οἱ συναπισμοί.

Τὸν συναπισμὸν μὴ παρασκευάζετε ποτὲ μὲ ξειδι ἢ μὲ ζεστὸ νερό, διότι ταῦτα ἐξουδετεροῦν τὴν ἐνέργειαν τοῦ σινάπεως.

Οἱ μενεξέδες.

Ολοι γνωρίζομεν τὰ ὡραῖα, τὰ ταπεινά, τὰ εὐώδη ἐκεῖνα ἀνθύλλια, ποῦ τὰ ὀνομάζομεν ἴα, μενεξέδες. Τὸ ἄρωμά των εἶναι λεπτὸν καὶ μεθυστικὸν καὶ ἡ χροιά των ἤρεμος.

Αλλὰ ὀλίγοι ἴσως γνωρίζουν, ὅτι τὰ ἄνθη ταῦτα χρησιμεύουν καὶ ὡς φάρμακον.

Τοὺς μενεξέδες συνάζομεν τὸν Απρίλιον, τοὺς καθαρίζομεν ἀπὸ τοὺς κάλυκας καὶ τοὺς μίσχους καὶ τοὺς ξηραίνομεν εἰς φοῦρνον μετρίας θερμότητος. Επειτα τοὺς κλείομεν εἰς φιάλην καὶ τοὺς φυλάττομεν μακρὰν τῆς ὑγρασίας καὶ τοῦ φωτός.

Τὸ ἔγχυμα αὐτῶν, ὡς εἴδος ποτοῦ, παρασκευάζομεν λαμβάνοντες 15 μέρη μενεξέδων καὶ 100 μέρη ὕδατος, τὸ γλυκαίνομεν δὲ μὲ σάκχαρον ἢ σιρόπιον ἴων. Τὸ σιρόπιον τοῦτο γίνεται ὅταν προστεθῆ εἰς ἔγχυμα ἴων διπλάσιον ποσὸν σιροπίου σικχάρου.

Οὕτω πως οἱ μενεξέδες παρασκευαζόμενοι, δίδονται ὡς μαλακτικοὶ καὶ ἐλαφρῶς κινητικοί, μετὰ ἰπεκακουάνης; δὲ ἢ καὶ μόνοι ὡς ἀποχρεμπτικοὶ καὶ κατὰ τοῦ ἐπιμόνου βηχός.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— *Μὴ λατρεύης ἅγιο, πρὶν πεθάνει.*
— *Τόλμα γιὰ νὰ ἐπιτύχῃς.*
— *Θ φτώχια εἶναι δυστυχία καὶ ὄχι ἔγκλημα.*
— *Ο φόβος ἀκονίζει τὴν ἀκοή.*
— *Ενα κουτάλι μέλι μιζεύει περισσότερες μυῖες παρὰ ἕνα βαρέλι ξύδι.*
— *Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μετρήσῃ τὴ θάλασσα, νὰ βολιδοσκοπήσῃ τὸν οὐρανὸ καὶ νὰ φωτογραφίσῃ τὸν ἥλιο.*

Από τὴν συλλογὴν τοῦ Α. Κ.

ΔΙΑΜΑΝΤΑΚΙΑ

Θ ἠθικὴ δὲν θέλει φρουράν· μόλις ἐννοήσῃ τοιαύτην δραπετεύει.

* * *

Τί μέγιστον ἐν ἐλαχίστῳ; Σοφὸς ἐν καλύβῃ. Τί ἐλάχιστον ἐν μεγίστῳ; ἠλίθιος ἐν μεγάρῳ.

* * *

Οταν βλέπῃς ἐπαίτην ἄνευ χειρῶν ἐλέει τὸν ἀφειδῶς. Δύο χεῖρες ὀλιγότερον, δύο χιλιάδες κιλὰ περισσότερον εἰς τὸν κόσμον.

* * *

Ο γάμος ὅταν δὲν εἶναι σύνδεσμος εἶνε ἐπιφώνημα.

ΑΠΟ ΤΟ ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ

Τὴν ἔντυσε στὰ λευκομέταξα
καὶ μὲ φλουριὰ τὴ στόλισεν ὁ Ἀράπης
κι' ἔτσι τὴν ἔκαμε βασίλισσα
τῆς ὀμορφιᾶς καὶ τῆς ἀγάπης·

Καὶ 'στοῦ κατέργου τὸ γεφύρωμα
μαζύ της δέθηκε κ' ἐστάθη
κι' ἦρθε τὸ κῦμα τὸ τετράψυλο
καὶ τοὺς ἐγκρέμισε στὰ βάθη.

Καὶ τόρα σὰ μανίζει ἡ θάλασσα
μὲ τὸν ἀφρό της φέρνει ἐπάνω,
τὴν χρυσοστόλιστη πεντάμορφη
καὶ τὸν Ἀράπη καπετάνο.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ ΕΡΓΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

CARMINA TRISTICIA

ΜΑΥΡΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

Χαρισμένο τοῦ φίλου μου Θεόφρ. Ἐλευθεριάδη

Ηταν ἀλήθεια ! ἔφευγες. . .

Μὲ φίλησες γιὰ τελευταία φορὰ—κι 'ἔνοιωσα τή κρυάδα τοῦ στερνοῦ νεκροφιλήματος νὰ παγώνῃ τὴ ψυχή μου— Καὶ τὰ χείλη μου δὲν κουνήθηκαν γιὰ νὰ σοῦ ἀποδώσουν τὸ φίλημα ἐκεῖνο, τὸ ἀπαίσιο τοῦ χωρισμοῦ φίλημα. Κι' ὁ ἀποθαμένος τάχα δίνει πίσω τὰ φιλήματα ποῦ παίρνει ;

Κι' ἐπήδησες λαφρυὰ στὴ στενόμακρη βάρκα,ποῦ μὲ χαιρέκακη ἀνυπομονησία ἀνεβοκατέβαινε πάνω στὰ σκοτεινὰ τοῦ λιμανιοῦ νερά.

Τέσσερα μακρόλιγνα κουπιὰ γιαλιστερὰ σὰν ἀτσαλένια βούτηξαν στὰ κρύα θολονέρια, καὶ πάλι ἐβγῆκαν στὴν ἐπιφάνεια, στάζοντας χοντρὲς στάλες.

Θυμᾶμαι.

Βασίλευεν ὁ ἥλιος, κι' ὅλα τὰ πάντα πλύμμηρησαν ἀπὸ τὸ βυσσινὶ αἷμα τοῦ μεγάλου του πεθαμοῦ. . .

Καὶ τὰ κουπιὰ ἐκεῖνα σὰν λεπίδες γιγάντιες μοῦ φάνηκαν σὰν σπαθιὰ ἀπὸ στήθια ξερριζωμένα ποῦ στάλαζαν κοκκινόμαυρο αἷμα. . .

Κι' εἶδα τὴ βάρκα σου σὰν ἕνα τέρας ἄσχημο, σὰν πελώρια κόκκινη ἀράχνη, ποῦ ἔτρεχε δαιμονισμένα μὲ τὰ τέσσερα πόδιά της ἐπάνω στὴ θολάδα τῶν κυμάτων. Δὲν ἦταν βάρκα ἐκείνη ὄχι! ἦταν ἡ Μοῖρα ἡ ἴδια, ἡ σκληρὴ Ερρυνία τοῦ χωρισμοῦ.

— Καὶ βασίλευεν ὁ ἥλιος στοῦ αἱμάτου τὴ πορφυρὴ φλόγα—Ξάκλωσα τἀδύνατά μου χέρια σὰν νἄφταναν νὰ σάρπάξουν ἀπ' τὸ λαιμό. Μὰ εἴσουν πιὰ μακρυά. . . πολύ μακρυά. Εἶδα τὸ γαλαζὶ μαντηλάκι σου νἀνεμίζεται στὰ κύματα. Εγινε κι' αὐτὸ κῦμα.

Κι' ὕστερα κόντεψε ἡ βάρκα σου στὸ μαῦρο βαπόρι ποῦ ἔστεκε θεμελιωμένο μακρυὰ, ἔξω ἀπ' τὸ στενὸ λιμάνι. — Καὶ μούγγριζε τὸ ἄσχημο βαπόρι, κι' ὁ βόγγος τῶν σιδερένιων σπάγχνων του ἔκανε τὸν ἀγέρα νὰ τρέμῃ. Δὲν σ' ἔβλεπα πειὰ μὰ τὄξευρα πῶς ἤσουν ἐκεῖ, καβάλλα στὸ σιδηρένιο νεκροφάντασμα.

Κι' ὁ ἥλιος ὅλο βούλιαζε πνιγμένος στὸ αἷμα του. Κι' ὅλα γύρω ἔχυναν ἕνα βουβὸ ἀπελπισμένο κλάμμα γιὰ τὸν πανεύμορφο χαμό. . .

Ω ! τὴ συμφωνία τοῦ θρήνου τῆς σιωπῆς !

Ενας καπνὸς, ἕνας μαῦρος καπνὸς, χύθηκε ἀπὸ τὸ ἄσχημο βαπόρι, μαῦρος σὰν τὴν θλίψη, κι' ἀτέλειωτος σὰν τὸν πόνο. Κι' ὅλο τὸ βαπόρι χάθηκε μέσα στὴ θαμπάδα τῆς μαυρίλας του, ποῦ ξάπλωσε παντοῦ. . . παντοῦ. Μαύρισαν ὅλα. Καὶ πέλαγο καὶ βουνὰ κι' οὐρανός. Καὶ ξάπλωνε τὸ μελανὸ σεντόνι, ἀκόμα. . . ἀκόμα. Κι' ὅλα τιλύχτηκαν στὸ σκοτεινὸ σάβανο. Κι' ἡ ψυχή μου. . . πνίγηκε κι' αὐτὴ στῆς ἀπελπισιᾶς τὴ σκοτεινιά.

Μιτυλήνη 18 Οκτωβρίου 1910.

ΣΤΡΑΤΗΣ ΜΥΡΙΒΗΛΗΣ

ΑΙΩΝΙΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Τὸ θάρρος ποῦ μοῦ λείπει τὸ βλέπω. Μιὰ λέξι μου μονάχα τὸ ξεύρω θὰ σ' ἔκανε νὰ μ' ἀγαπήσῃς καὶ ὅμως σιωπῶ. Μέσα μου ἄδικα προσπαθῶ νὰ σβύσω κἄτι ποῦ μὲ καίει. Αδικα προσπαθῶ νὰ σὲ ξεχάσω. Στὴν ἐρημιὰ σὰν βρίσκωμαι ἡ μοναξιὰ μὲ πλήττει καὶ ὁ νοῦς μου ἄθελα πάντα κοντά σου εἶναι. Μέσα 'στὴ τύρβη καὶ στὴ διασκέδασι ὁ νοῦς μου εἶνε θολωμένος καὶ ἡ καρδιά μου λυπημένη. Παντοῦ ὅπου κι' ἂν βρίσκωμαι εἶμαι δυστυχισμένος, παντοῦ δὲν βρίσκω μιὰ χαρά. Γιατὶ νὰ σὲ κρυφὴ ἄθελα, γιατὶ νὰ μὴ δυνωθῶ νὰ σὲ ξεχάσω γιατί . . . . γιατί . . . . Χίλια γιατὶ μοῦρχονται στὸ νοῦ μου ἀνεξήγητα, καὶ μὲ κουράζουν ἄδικα.

Αμα σἀγάπησα δὲν σέξερα ποιὰ εἶσαι κι' ἅμα σὲ γνώρισα στὰ πλούτη σου μέσα, κἄτι σὰν ἀμφιβολία γεννήθηκε μέσ' τὴ ψυχή μου. Αραγε μ' ἀγαπᾷς ; Βρίσκεις σεμένα τὸ ἰδανικὸ, ποῦ ἡ χλιδή σου γέννησε μέσα στὸ νοῦ σου καὶ σοῦ πότισεν ἡ ψυχή ; Αχ ! ναί ἔχω ξεχάσῃ. Μιά σου ἀπάντησι ποῦ ἤτο γιὰ μένα αἴνιγμα καὶ καταδίκη μ' ἔλεγε πῶς δὲν μἀγαπᾷς.

Καὶ ὅμως κἄποιον πάλι θἀγαπᾷς.

Δὲν τὸν μισῶ καὶ ἐκεῖνον καὶ σοῦ εὔχομαι νὰ γίνῃ τῆς καρδιᾶς σου ὁ πόθος. Τὶ πόθος.

Εμένα ξέχασέ με. Ο κόσμος εἶνε τόσο ἄστατος. Θὰ εἶνε τώρα περισσότερα ἀπ' τὰ ἕξῃ χρόνια περασμένα. Ολες τὶς μέρες μου ἡ ἰδική σου σκέψις ἔχει καταλάβει καὶ ἕως τώρα ἡ ἴδια ἡ ἰδέα μὲ κατατυραννεῖ. Σὲ μιὰ στιγμὴ βλέπω ὅλα νὰ σωριάζουνται, ὅλα νὰ χαλνοῦν. Καὶ βλέπω μέσα πιὸ βαθειὰ καὶ σένα νἄσαι δυστυχισμένη καὶ λυπημένη. Μὴ τὸ νομίσῃς. Οχι. Τὰ πλούτη δὲ φέρνουν τὴν εὐτυχία. Οχι. Θὰ σἔθελα νἄσαι φτωχὴ, νὰ μἀγαπᾷς ὅσο κι' ἐγὼ, παρὰ πλουσία καὶ δυστυχισμένη.

Μοῦπαν πολλὰ καὶ πολλὰ κακὰ γιὰ σένα κι' ὅμως τίποτα δὲν πίστεψα γιατὶ δὲν θέλω νὰ πιστέψω συκοφαντίες. Σοῦπαν γιὰ μένα, τὸ γνωρίζω, πιὸ πολλὰ καὶ μὲ τὴν φαντασία σου τὰ ἔχεις ἐξογκώσει καὶ πιστεύσει ὅλα.

Κἄθουμαι τώρα καὶ σκέπτομαι. Γιατὶ νἄσαι ἡ αἰτία τῆς δυστυχίας μου ἐσὺ ποῦ τόσο ἔχω ἀγαπήσει ; Γιατὶ ἴσως χωρὶς νὰ θέλῃς μέχεις ποτίσει τόσα πικρὰ ποτήρια λήθης ;

Στὴ ξενητιὰ σἂν ἤμουν ἕνα γράμμα σου γεμᾶτο ἀπελπισμὸ, μἔκανε νὰ φαντασθῶ τὴ κόλασι. Ημουν ἀποθαμμένος, ἔρημος χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα καὶ ἀγάπη.

Αργὰ ἢ γρήγορα ἡ κωμῳδία θὰ λυθῇ μὲ δρᾶμα. Ο ἥρως θἄσαι σὺ καὶ 'γὼ τὸ θῦμα. Κι' ἔτσι οἱ ἄλλοι οἱ καλοθεληταὶ θὰ εὐχαριστηθοῦν ὅλοι ἀνεξαιρέτως. Ο ἥρως του ὅμως θὰ εἶνε πιὸ δυστυχισμένος καὶ ἀπὸ τὸ θῦμα.

Σμύρνῃ τῇ 6 Νοεμβρίου 1910.

ΠΑΝΟΣ ΒΕΝΙΑΜΙΝ.

ΑΠΟ ΤΑ ΛΑΙΚΑ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΟΛΣΤΟΗ

ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΙΑ

Σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ ἦταν μιὰ φορὰ δοὸ ἀδέλφια ὀρφανὰ ἀπὸ πατέρα καὶ μητέρα σωκαὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχαν τίποτε μέσα στὸ μικρὸ τόπο τους, ἀπεφάσισαν νὰ φύγουν καὶ νὰ ζητήσουν τύχη στὴν ξενητειά, Στὸ δρόμο κάθησαν νὰ ξεκουραστοῦν μέσα στὸ δάσος κοντὰ σὲ μιὰ βρύσι μὲ νερὰ σὰν κρὺσταλλα καθάρια ἀνάμεσα στὰ πράσινα αὐλάκια.

Κοντὰ στὴ βρύσι μιὰ πέτρα ἦταν στημένη μὲ χαραγμένα γράμματα, τὰ ὁποῖα ὁ μικρότερος ἀδελφὸς ἐδιάβασε ὡς ἑξῆς:

«Οποιος τραβήξῃ ἴσια πρὸς ἀνατολὰς

αὐτὸ τὸν ἴδιο δρόμο τοῦ δάσους θὰ εὕρῃ ἕνα ποταμὸ καὶ ἀφοῦ τὸν περάσῃ θ' ἀπαντήσῃ μίαν ἄρκτον· πρέπει νὰ πιάσῃ ζωντανὰ τὰ μικρά της καὶ νὰ τρέξῃ ὁλοῦσια στὸ βουνὸ ἀντίκρυ χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ δῇ πίσω του. Εκεῖ θὰ δῇ ἕνα σπῆτι· ἅμα μπῇ μέσα, θὰ βρῇ τὴν εὐτυχία ποὺ τὸν περιμένει».

Γεμᾶτος χαρὰ στρέφει στὸ μεγαλείτερό του καὶ μὲ μεγάλη του ἔκπληξι τὸν βλέπει ἀδιάφορον.

— Μὰ δὲν ἤκουσες. Νὰ ἡ εὐτυχία ἐμπρός μας, ἂς μὴν ἀφήσουμε νὰ χαθῇ αὐτὴ ἡ εὐκαιρία. Πᾶμε μαζὶ νὰ βροῦμε τὴν εὐτυχία.

Καὶ ὁ μεγαλύτερος μὲ ἀποφασιστικὸ τόνο τοῦ λέγει :

— Αδελφέ μου, δὲν τὸ κουνῶ ἀπ' ἐδῶ γιὰ νὰ τρέχω νὰ κυνηγῶ ἄρκτους καὶ συμβουλεύω καὶ σένα νὰ κάμῃς τὸ ἴδιο. γιατὶ πρῶτα-πρῶτα δὲν ξέρομε ἂν αὐτὴ ἡ ἐπιγραφὴ εἶνε ἀλήθεια ἢ εἶνε ἐπίτηδες βαλμένη ἀπὸ κλέπτας γιὰ ν' ἀπατοῦν καὶ νὰ γδύνουν τοὺς διαβάτας. Ὑστερα πρέπει νὰ περάσωμε μιὰ βραδυὰ μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ δάσους ὁλομόναχοι καὶ κατόπιν ἔχομε ἕνα σωρὸ ἄλλους κινδύνους. Αν ὑποθέσωμεν πῶς θὰ φθάσωμε στὸν ποταμὸ, ἀρά γε θὰ εἶνε δυνατόν νὰ τὸν περάσωμε ἅμα εἶνε βαθὺς καὶ πλατύς ; Αλλ' ἔστω ὅτι τὸν περάσαμε, πῶς θὰ πιάσωμε τὰ μικρὰ τῆς ἄρκτου χωρὶς κανένα ὅπλο ; Δὲν κινδυνεύομε νὰ φαγωθοῦμε ἀπὸ τὸ θηρίο καὶ νὰ βροῦμε τὸν θάνατο ἀντὶ τῆς εὐτυχίας ; Καὶ ἔπειτα ποιὸς ξέρει πόσο θὰ εἶνε μακρυὰ τὸ σπῆτι ἀπὸ τὸν ποταμὸ, ἐὰν ὑποθέσωμε πῶς ὅλα ὅσα λέγει ἡ ἐπιγραφὴ εἶνε ἀλήθεια· μπορεῖ ὅμως νὰ μὴν εἶνε καὶ μεῖς πιθανὸν νὰ μὴ τὴν καταλάβαμε· καὶ τὸ κάτω-κάτω δὲν γράφει τι εἴδους εὐτυχία θὰ βρῇ ἐκεῖνος ποὺ θὰ κάμῃ ὅλα αὐτά, μπορεῖ νὰ εἶνε καμμιὰ εὐτυχία ποὺ νὰ μὴν ἔχωμε ἀνάγκη ἐμεῖς· γι' αὐτὸ ἂς ἐξακολουθήσωμε τὸ δρόμο μας.

Μὰ ὁ μικρότερος ἀδελφὸς μὲ τόνο ἐπίσης τοῦ ἀποκρίνεται καὶ τοῦ λέγει :

— Η ἐπιγραφὴ εἶνε καθαρὰ καὶ ὡρισμένη καὶ ἂν δὲν πᾶμε μεῖς πιθανὸν κανένας ἄλλος ν' ἀνακαλύψῃ τὸ μέρος αὐτὸ καὶ νὰ μείνωμε μεῖς ἔτσι. Καὶ ἔπειτα χωρὶς νὰ κοπιάσῃς τίποτε δὲν ἠμπορεῖς νὰ κατορθώσῃς σ' αὐτὸ τὸν κόσμο· ἀλλὰ καὶ δὲν σὲ βιάζω νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς, ἐγὼ θὰ πάγω μόνος μου.

— Γνωρίζεις καλὰ τὴν παροιμίαν ὅτι : «Οποιος κυνηγᾷ πολλοὺς λαγοὺς, χάνει καὶ τὸν ἕνα», καὶ «κάλλιο ἕνας κότσυφας στὸν τορβᾶ, παρὰ μιὰ πάπια ποῦ πετᾷ».

— Τὰ γνωρίζω ὅλα αὐτὰ, προσέθεσεν ὁ μικρότερος, ἀλλὰ καὶ σὺ ἤκουσες νὰ λέγουν αἱ παροιμίαι ὅτι : «Οποιος φοβᾶται τὰ φύλλα δὲν ἔρχεται στὸ δάσος» καὶ «ἀπὸ μιὰ ἀσάλευτη πέτρα δὲν περνᾷ νερό»· ἐμπρός, εἶνε παιρὸς νὰ φύγωμε.

Τὰ δυὸ ἀδέρφια δὲν συμφωνήσανε καὶ χωρισθήκανε. Ο μικρότερος τράβηξε ὁλοῦσια τὸ δρόμο του καὶ ὁ μεγαλείτερος ἀπεμακρύνθη ἀετιθέτως.

Φτάνει ὁ μικρότερος στὸν ποταμὸ ποὺ τὸν ἐσχημάτιζαν ἀπὸ διάφορες βρύσες τὰ κρυσταλλένια νερὰ, τὸν περνᾷ, βλέπει τὴν ἄρκτον, τὴν σκοτώνει καὶ ἁρπάζει τὰ μικρά της καὶ μέσα σ' ἕνα ἀνθοσπαρμένο δρόμο τρέχοντας φθάνει στὴν κορυφὸ τοῦ βουνοῦ, ὅπου ἦταν χτισμένος ἕνας πύργος μὲ μιὰ πόλι ἀποκάτω, ἀπὸ τὴν ὁποίαν βγῆκαν νὰ τὸν ὑποδεχτοῦνε σὰν βασιληᾶ, ἐπειδὴ εἶχε πεθάνῃ τότε ὁ παληός τους ὁ βασιληᾶς.

Θαμβωμένος ἀπὸ τὴ χαρὰ ἀφίνεται νὰ ὁδηγηθῇ στὸν πύργο καὶ τὸν χειροτονοῦνε βασιλέα.

Επὶ 5 χρόνια βασιλεύει, ἀλλὰ στὸ τέλος ἀπὸ ἕνα γειτονικὸ βασίλειο ἕνας δυνατώτερος βασιλέας τοῦ ἐκήρυξε πόλεμο. Πολιορκεῖ τὸν πύργο καὶ τὸν κυριεύει· δὲν πειράζει διόλου τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ τὸν δυστυχισμένο τὸν βασιληᾶ τὸν ἔδιωξαν ἀπὸ τὸν πύργο γυμνὸν, ὅπως ἦλθε.

Πολὺν καιρὸν περιπλανᾶται κατόπιν ὁ δυστυχὴς καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὰ βάσανα φτάνει σ' ἕνα χωριὸ, ὅπου ρωτῶντας εἶχε μάθῃ ὅτι εὑρίσκετο ὁ ἀδελφός του ὁ μεγαλύτερος. Χτυπᾷ στὸ σπῆτι τοῦ ἀδελφοῦ του, ὁ ὁποῖος τρέχει ὁ ἴδιος καὶ τοῦ ἀνοίγει, γνωρίζει τὸ μικρὸ ἀδερφάκι του, τὸ ἁρπάζει στὴν ἀγκαλιά του, τὸ παρουσιάζει στὴ γυναῖκά του ποὺ εἶχε τράξει, καὶ τοῦ δίνει καινούργια καθαρὰ φορέματα βάζοντας νὰ καθήσῃ σὲ τιμητικὴ θέσι κοντὰ στὴ φωτιά.

Οταν ἔφαγαν ὁ μικρότερος ἀδερφὸς ἔμαθεν ἀπὸ τὸν μεγαλύτερο πῶς μὲ τὴν ἐργασίαν του καὶ μὲ τὴν οἰκονομίαν κατώρθωσε ν' ἀγοράσῃ ἕνα κτῆμα καὶ περιποιούμενος αὐτὸ ἔκαμε κι' ἄλλο καὶ σήμερα μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ζῇ μὲ χαρὰ κ' εὐτυχία καὶ μὲ τὴν ἀγάπη τῆς γυναίκας του.

Ο μικρότερος διηγήθηκε τότε κ' ἐκεῖνος μὲ λύπη τὴ θλιβερὴ ἱστορία του καὶ ὕστερα παρεκάλεσε τὸν ἀδερφό του νὰ τὸν συγχωρήσῃ ποὺ τὸν εἶχε παρακούσει.

Μὲ χαρὰ ἀκούουν τὰ λόγια του, τὸν κρατοῦνε κοντά τους καὶ τοῦ λένε :

— Αν καὶ δὲν εἴμαστε ἀληθινοὶ βασιληάδες στὸν κόσμο, ὅμως περνοῦμε ζωὴ ποὺ θὰ τὴ ζηλεύανε καὶ οἱ μεγαλύτεροι βασιληάδες. Ας παρακαλοῦμε τὸ Θεὸ ποτὲ νὰ μὴ λείψῃ ἡ εὐτυχία ἀπὸ ὅλους μας.

ΛΟΞΕΣ ΜΑΤΙΕΣ

— Τὸ θέμα μᾶς τὸ δίδει πάλιν ἡ ὀπερέττα.

— Ο κ. Παπαϊωάννου πῆρε κατήφορο καὶ τὸ Σμυρναϊκὸν κοινὸν βρῆκε τὸ ἰδανικόν του.

— Καὶ ποῦ γιὰ ὄνομα Θεοῦ νὰ περάσουμε ἑβδομάδα χωρὶς Χορχόρ!

— Εμπρ'ς λοιπὸν Χορχὸρ ἀγᾶ, δός του Χορχὸρ ἀγᾶ καὶ πάλι Χορχὸρ ἀγᾶ καὶ αἰωνίως Χορχὸρ ἀγᾶ.

— Πῶς ἀλλοιώτικα θὰ ἐξευγενίσωμε τὰ καλλιτ χνικά μας αἰσθήματα !

— Ο καϋμένος ὁ ἀγᾶς !

— Μ'ὅλη του τὴ φτώχεια καὶ τὰ πενιχρὰ λεμπλεμπιά του κατώρθωσε νὰ ἐπιβληθῇ καὶ νὰ πλουτίσῃ ἕνα θιασο !

— Αν ἔζοῦσεν ὁ μακαρίτης Τσοχατζιὰν καὶ ἐξεφούρνιζε κάμποσες ἀκόμη Χορχορικὲς ὀπερέττες θὰ χρεωκοποῦσαν ἀσφαλῶς καὶ Λέχαρ καὶ Στράους κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι εὐρωπαῖοι μουσουργοί.

— Αὐτὸ μᾶς τὸ λένε οἱ ἀρμενικὲς ἐφημερίδες ποῦ σὲ κάθε νέα παράστασι τοῦ Χορχὸρ ὅλοι των οἱ συντάκται εἶναι ἀκριτητοι εἰς τὸν λυρισμόν των διὰ τὸν πατριώτην των μουσουργόν.

— Πολὺς λόγος ἔγινε στὰς Αθήνας δια τὸ νέον βιβλίον τοῦ ἄγγλου Φέρριμαν ὁ «Βίος ἐν Ελλάδι» μέσν εἰς τὸ ὁποῖον φωτογραφίζεται ἡ λογοτεχνική μας κίνησις.

— Οἱ περισσότεροι λόγιοι, καθὼς γράφει ἡ ἀριστοκρατικὴ ἐφημερὶς τῶν Αθηνῶν «Εστία» εἶναι κατεθουσιασμένοι μὲ τὰς κρίσεις τοῦ ἄγγλου συγγραφέως.

— Αλλοι ὅμως λένε ὅτι ὁ κ. Φέρριμαν εἶνεφωνόγραφο τῆς«κλίκας τῶν ἡμετέρων» καὶ ὁ κ. Ξενόπουλος μ' ἕνα χρονογράφημα τὸν στέλνει κυριολεκτικῶς στὸ διάβολο. Ας εἶνε. Αν ὁ κ. Φέρριμαν ἐπρόσθετε καὶ δυὸ γραμίτσες ἀκόμη στό βιβλίο του δὲ θὰ χαλνοῦσε καρδιές.

— Μητροπολιτικαὶ ἐγκύκλιοι, παραρτήματα περιοδικῶν,συστάσεις δημοσιογράφων, κηρύγματα λαϊκὰ,εἰς ἕνα μόνον ἀποβλέπουν.

— Πῶς νὰ μᾶς προφυλάξουν ἀπὸ τὴ χολέρα.

—Καὶ ὅμως ὁμεγάλος *Chantemesse* ἀναφέρει ὅτι πολὺ δύσκολα μπορεῖ νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς χολέρας λαὸς κοιμώμενος ἐπὶ τῶν περιττωμάτων του.

— Χάρις εἰς τὴν θαυμασίαν κατασκευὴν τῶν ὑπονόμων μας.

— Οσοι ἐφάγατε τ' αὐτιά μας γιὰ τὸ Λεύκωμα λιγάκι ὑπομονή. Βλέπετε τὰ ἀπρόοπτα... κἔπειτα δὲ ξέρετε τὴ παροιμία; «Η καλὴ δουλειὰ ἀργεῖ νὰ γίνῃ».

— Καὶ τὴν ἐρχομένη ἑβδομάδα θ' ἀπολαύσετε τὸ καλλιτεχνικὸν ἀριστούργημα.

ΒΙΑΣΤΙΚΟΣ

Οἱ ἐν Σμύρνῃ ἐνδιαφερενοι διὰ τὸ περιοδικον μας νὰ διευθύνουν τὰς ἐπιστολάς των εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Ομήρου, δίοδος Τενεκίδου. ἔναντι τοῦ Αὐστριακοῦ ταχυδρομείου.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ν. Κ. Διήγημά σας διὰ τὸν διαγωνισμὸν ἐλήφθη. *Κώσταν Αργυράκην.* Θὰ κάμωμεν δ;τι μᾶς γράφεις καὶ μεῖνε ἥσυχος. Προχθὲς μᾶς ἐπεσκέφθησαν στὸ γραφεῖο τὶ φίλοι συμπατριῶταί σας. Ταχυδρομικῶς περισσότερα.

Κ. Πινιρλῆν. Βρὲ παιδί, τί ἔγινες τόσον καιρὸ περίμενες νὰ περάσουν μῆνες καὶ νὰ μᾶς γράψῃς σὲ μιὰ καρτίτσα; Ἔτσ' τὰ κάνουν οἱ ἀνταποκριταί; περιμένουμε ἐνεργείας γιὰ νέους συνδρομητάς.

Στρατῆν Μυριβήλην. Πήραμε τὸ χαριτωμένο γραμματάκι σου. Ἀπὸ τὰ δυὸ διηγηματάκια σου δημοσιεύουμε σήμερα τὸ πρῶτο καὶ στὴ θέσι του βάλαμε τὸ δεύτερο γιὰ πιὸ καλό. Ὀχὶ δὰ καὶ σύ! ἀπὸ καλαθώματα δὲν ἔχεις καὶ τόσο φόβο. Καλὴ ἡ γνώμη σου γιὰ τὴ «Φόνισσα» νὰ δοῦμε ἀργότερα.

Αλκμήνην Βλαντῆ. Εὐχαριστοῦμε θερμότατα διὰ τὴν νέαν ἐγγραφήν· ἂν σᾶς ἐμιμοῦντο ὅλοι θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς. Τὸ διήγημα διὰ τὸν διαγωνισμὸν τῆς φίλης σου ἐλήφθη.

Αγγελον Τύραννον. «Η χωριάτική σου ἀγάπη» δὲν τὴ διακρίνει τόσ' τὸ θέμα ὅσο ἡ ὥμορφη διατύπωις καὶ ἡ στρωτὴ της γλῶσσα. Ἂν δὲν εἶχε ποῦ καὶ ποῦ πλατυασμοὺς καὶ ὑπερβολικὸν λυρισμὸν εἰς τὸν αἰσθηματικὸν διάλογον θάστεκε πολὺ καλά. Ἐν τούτοις μὲ ὀλίγας διορθώσεις θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἐρχόμενον. Φαίνεται πῶς ἂν θελήσῃς εἶμπορεῖς νὰ γράψῃς καλλίτερα.

Αὐτὰ ἔχουμε νὰ ποῦμε καὶ γιὰ σένα *Ανάστερη νυχτιά.* Κοίταξε νὰ τὸ κτενίσῃς καλλίτερα τὸ διήγημά σου καὶ νὰ μᾶς τὸ ξαναστείλῃς γιὰ τὸ πρωτοχρονιάτικο φύλλο ποῦ θὰ εἶνε ἐπίκαιρο.

Μὲ λὲν Δεξίλεων Τὸ θέμα ποῦ διάλεξες τὸ θέλαμε πειὸ πρωτότυπο ἂν προσπαθοῦσες θὰ τὸ γλύτωνες ἀπὸ τὴν κοινοτοπία. Μὴ κάμῃς πλατυασμοὺς στὴ σκέψι καὶ στὰς φράσεις σου. Φαίνεται πῶς μπορεῖς νὰ γράψῃς καλλίτερα καὶνὰ ἐπιτύχῃς περισσότερο εἰς ἄλλα σου ἔργα ποῦ περιμένομε νὰ μᾶς στείλῃς.

Κ. Πολυχρόνην — Τὸ μεταφρασμένο διήγημά σου δημοσιεύεται. Ἔπρεπεν ὅμως νὰ διατηρήσῃς περισσότερον καὶ τεχνικώτερον τὴν ψυχὴν καὶ τὴν ἁπλότητά τοῦ πρωτοτύπου. Μερικαὶ παροιμίαι ὅπως τὸ «ὅποιος φοβᾶται τὰ ψύλλα» καὶ τὸ «ἀπὸ μιὰν ἀσάλευτη πέτρα κτλ. δὲν μᾶς φαίνονται καὶ τόσο κατάλληλοι. Ἐλπίζομεν εἰς ἄλλα σας ἔργα μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν.

Β. Π. Εὖγε σου. Τόσο μικρὸς ποῦ εἶσαι μᾶς παρουσιάζεις ἕνα καλούτσικο κομμάτάκι. Ἔχει ὅμως λόγους νὰ μὴ δημοσιευθῇ. Ἐὰν εἶναι τὸ μεγαλύτερο λάθος σου; προσπαθεῖς νὰ φιλοσοφήσῃς ποῦ καὶ ποῦ. Δὲν εἶναι καιρός σου. Γράφε ἁπλούστερα, φυσικώτερα θέματα.

Κουρασμένον Διαβάτην. Αὐτὸ ποῦ μᾶς ἔστειλες θὰ δημοσιευθῇ. Πῆρες ἀπὸ μιὰ καλὴ παρατήρησι τὸ θέμα σου. Μποροῦσες ὅμως νὰ τὸ κάνῃς πειὸ δυνατώτερο.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἐλάβαμε μετὰ τὴν 18ην εἰς τὸ ἐρχόμενον.

Η ΠΕΝΝΑ ΜΑΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Τὴν ἔλλειψιν καταλλήλων διδακτικῶν βιβλίων ὅλοι τὴν ἀναγνωρίζομεν. Ἔχω ἐνώπιόν μου δύο τοιαῦτα τοῦ ἀκαταπονήτου διδασκάλου κ. Αντ. Δίγκα «Εκκλησ. Ιστορίαν» καὶ «Κατήχησιν μετὰ Λειτουργικῆς» τὰ ὁποῖα μᾶς ἀπέστειλεν ὁ συγγραφεύς. Εκ πρώτης ὄψεως φαίνονται τὰ βιβλία αὐτάὅτι εἶναι γραμμένα μὲ πολλὴν σκέψιν καὶ προσοχήν. Ορισμοὶ σύντομοι, σαφεῖς καὶ ἀκριβεῖς. Εκθεσις ἰδεῶν πραγματολογική. Οἰκονομία τῆς ὕλης φυσικὴ καὶ μεθοδική. Ο μαθητὴς δὲν ἔχει νὰ σκοτισθῇ διόλου· θὰ εὕρῃ μόνον οὐσίαν καὶ τίποτε περιττόν. Εἰς τοιαύτην ἔλλειψιν καταλλήλων διδακτικῶν βιβλίων συνιστῶμεν τὰ δύο ταῦτα εἰς τὰς καθ' ἡμᾶς Ορθοδόξους κοινότητας.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

— *Μὲ πολλὴν χαρὰν ἀγγέλλομεν τοὺς γάμους τοῦ φίλου καὶ συνδρομητοῦ μας Νίκου Παπαθανασίου μετὰ τῆς σεμνῆς καὶ συμπαθοῦς Δνίδος Εὐαγγελίας Χατζημιχαλάκη γενομένους τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐν Καστελλορίζῳ. Νὰ μᾶς ζήσουν!*

— *Εν μέσῳ φιλικοῦ κύκλου ἐβαπτίσθη τὴν περασμένην Κυριακὴν τὸ ἀγοράκι τοῦ φίλου μας κ. Γρ. Σουβατζίδου ὀνομασθὲν Γεώργιος. Ανάδοχος ἔγινε ὁ ἐκ τῶν συμβούλων καὶ Γεν. Γραμματεὺς τῆς «Εὐσεβείας» κ. Παναγ. Λουκέλλης.*

Μὲ πολλὴν λαμπρότητα ἐν μέσῳ συγγενῶν καὶ φίλων ἐτελέσθησαν ἐν Βαϊνδρίῳ οἱ γάμοι τοῦ κ. Σοφ. Βακαλάκη γόνου τῆς πατριαρχικῆς οἰκογενείας Βακαλάκη μετὰ τῆς Δ)δος Δεσποίνης Κ. Κουτζουτζάκογλου. Παράνυμφος ἔγινεν ὁ κ. Δ. Βακαλάκης. Εὐχόμεθα βίον πανευτυχῆ.

***

ΛΕΥΚΩΜΑ—ΛΕΥΚΩΜΑ—ΛΕΥΚΩΜΑ

ΕΝΕΚΑ τυχαίου συμβάντος εἰς τὸ τεχνικὸν μέρος ἡ ἐκτύπωσις τοῦ λευκώματος δὲν κατωρθώθη δυστυχῶς νὰ γίνῃ παρ' ὅλας τὰς προσπαθείας μας ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος. Ελπίζομεν νὰ εἶνε ἕτοιμον χωρὶς ἀναβολὴν μέχρι τῆς προσεχοῦς Τετάρτης. Λιγάκι ὑπομονὴ ἀκόμη κύριοι ἐνδιαφερόμενοι!

Λῆξις διαγωνισμοῦ διηγήματος Δευτέρα 22 Νοεμβρίου 1910.

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΟΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας τὸν φίλον μας κ. Ιωάννην Χιωτέλλην ὅστις κατὰ τὰς νενομισμένας εἰσιτηρίους ἐξετάσεις του εἰς τὴν φαρμακευτικὴν σχολὴν τοῦ Εθν. Πανεπιστημίου ἔτυχε τοῦ ἐπιζήλου βαθμοῦ ἄριστα ἐπισπασάμενος τὰ συγχαρητήρια τῶν καθηγητῶν του.

Οἱ φίλοι του

Α. Π.—Α. Ν.—Δ. Β.—Κ. Κ.—Χ. Δ.

[Διὰ πρώτην καὶ δευτέραν δημοσίευσιν ἑκάστη λέξις μὲ μικρὰ στοιχεῖα μεταλλ. 2 (λεπτὰ 10).—Μὲ κεφαλαῖα στοιχεῖα μεταλλ. 4 (λεπτὰ 20).—Διὰ τρίτην τετάρτην κ.τ.λ. δημοσίευσιν τὸ ἥμισυ. — Κατώτατος ὅρος λέξεις δέκα· δηλ. ὀλιγώτεραι τῶν δέκα λέξεων θὰ πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν δέκα. Μία λέξις εἰς ἕνα στίχον θεωρεῖται ὡς ἓξ λέξεις.

Καθηγητὴς τῆς Γαλλικῆς καὶ Ιταλικῆς πεπειραμένος καὶ εὐμέθοδος σπουδάσας ἐν τοῖς Πανεπιστημίοις τῶν Παρισίων καὶ τῆς Πίζης ἀναλαμβάνει παραδόσεις καὶ ἐμπορικὴν ἀλληλογραφίαν μὲ ἀμοιβὴν συμφέρουσαν. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Εὐσεβείας».

ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Κεφάλαιον ὁλοσχερῶς καταβεβλημένον

Φρ. Χρ. 25.000.000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Υποκαταστήματα ἐν Θεσσαλονίκῃ, Αλεξανδρείᾳ, Καΐρῳ· Πρακτορεῖα ἐν Μοναστηρίῳ Μυτιλήνῃ, Σέρραις· Υποπρακτορεῖα ἐν Μαγνησίᾳ καὶ Περγάμῳ.

Η Τράπεζα τῆς Ανατολῆς, Υποκατάστημα Σμύρνης ἐνεργεῖ πᾶσαν τραπεζιτικὴν ἐργασίαν, ἤτοι ἀγοράζει καὶ πωλεῖ συναλλάγματα, νομίσματα καὶ παντὸς εἴδους χρεώγραφα.

Εκδίδει ἐπιταγάς, πιστωτικὰς ἐπιστολὰς καὶ τηλεγραφικὰς πληρωμὰς ἐπὶ τῶν κυριωτέρων πόλεων τοῦ κόσμου.

Χορηγεῖ δάνεια ἐπὶ ἐμπορευμάτων, ἐπὶ χρεωγράφων καὶ ἐπὶ ἐμπορικῶν γραμματίων.

Εκτελεῖ πᾶσαν ἀγοραπωλησίαν παντὸς εἴδους χρεωγράφων καὶ χρηματιστικὰς ἐντολὰς εἰσπράττει καὶ προεξοφλεῖ ἐμπορικὰ γραμματια, ἀνοίγει τρέχοντας λογαριασμοὺς κ. τ. λ.

Τμῆμα καταθέσεων.

Η Τράπεζα Ανατολῆς ὑποκατάστημα Σμύρνης δέχεται χρηματικὰς καταθέσεις πληρώνουσα τόκον

3 0)0	διὰ καταθέσεις	ἀποδοτ.	εἰς	1ην ζήτησιν
3 1)2 0)0	»	»	μετὰ	6 μῆνας
4 0)0	»	»	»	1 ἔτος
4 1)2 0)0	»	»	»	2 ἔτη
5 0)0	»	»	»	3 ἔτη καὶ ἄνω.

Διὰ καταθέσεις τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων ἡ Τράπεζα χορηγεῖ ἥμισυ ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ πλέον τῶν ἄνω σημειουμένων.

Τμῆμα θησαυροφυλακίου.

Η Τράπεζα τῆς Ανατολῆς ὑποκατάστημα Σμύρνης κατασκευάσασα ἐν τῷ ἐπὶ τῆς Προκυμαίας ἰδιοκτήτῳ αὐτῆς Κατάστήματι Θησαυροφυλάκιον ἐξ ἀδιατρήτου χάλυβος προωρισμένον ἀποκλειστικῶς πρὸς χρῆσιν τοῦ ἀξιοτίμου κοινοῦ, ἀπρόσβλητον ὑπό τε τοῦ πυρὸς καὶ τῶν κλεπτῶν καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ εὑρίσκονται διαμερίσματα διαφόρων διαστάσεων· ἐνοικιάζει ταῦτα ὑπὸ λίαν συγκαταβατικοὺς ὅρους.

Η «Νεότης» πωλεῖται κατὰ φυλλάδια εἰς τὰ καπνοπωλεῖα καὶ εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Ομήρου δίοδος Τενεκίδου.

ΤΥΠΟΙΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

„Ο ΕΡΜΗΣ"

Δίοδος Ρούγκ

Παραπλεύρως τῆς Εταιρίας

τοῦ Αεριόφωτος.